

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 247.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-n163.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB20:163

#

Et ypperligt Ord af Stilpo.

som erindrer mig om, hvad jeg bestandigt har sagt, at man maa have Menneskene afsides om muligt ind i Skriftestolen, førend det kan hjælpe at tale med dem om Xstd.

En spurgte Stilpo, om Guderne havde Glæde af vor Tilbedelse og vore Offere. Stilpo svarede: Du er meget frisk paa det; lad os gaae til en Side, naar Du vil tale om Sligt.«

Jeg erindrer, selv at have givet Sagen en lignende Vending. Det var oppe hos Giødvad. Der var nogle Flere tilstede blandt Andre Martin Hammerich, som yttrede sig med denne Ugenerethed angaaende et Christeligt. Jeg svarede. Det, De der siger tager sig ganske godt ud her hvor vi ere nogle Stykker samlede; vare der endnu flere, vilde det tage sig bedre ud – hvis De derimod vil gaae ind med i Værelset ved Siden, hvor vi ere ene, skal De see, at det tager sig meget maadeligt ud.

Forresten var da Stilpos Mening en noget anden; han vil vel egl. udtrykke, at for at tale saa ugeneret om Guderne, maatte man see at finde et afsides Sted, hvor man var sikkert, at Guderne ikke hørte En – men et saadant er jo ikke [at] finde.

Det erindrer da om hiin uforlignelige Historie, som jeg andetsteds har opbevaret. En forklædt Geistlig (der gik forklædt, just for des bedre at virke til at omvende Mskene) aftaler med en Ietfærdig Qvinde et Stevnemøde; men siger han, Eet maa Du sikkre mig, at det bliver et Sted, hvor Ingen, Ingen kan see os, thi, jeg vil sige Dig det, jeg er Geistlig, saa Du vel kan tænke, hvad jeg risikerer, hvis vi opdagedes. Hun lover det. Han kommer til den aftalte Tid. Hun fører ham ind i flere Værelser, som hun anseer for sikre, men han mener dog nei. Endeligen fører hun ham udenfor Byen til en afsides Grotte, og siger: her kan da intet Msk. see os, kun Gud kan det være muligt for. Hvorledes, svarer den Geistlige, troer Du, at Gud kan see os; og ham var det just jeg sidst vilde have skulde see mig – og derpaa begynder at prædike saa mægtigt om Guds Allestedsnærværelse, at hiin Qvinde opgav sin tidligere Vandel. (Denne Historie har jeg fra Abraham a Sc. Clara).